

Maksimaltilskuddet til Patienter paa Plejehjem foreslaas forhøjet fra 90 Øre til 1 Kr. under Hensyn til, hvad der fra andre Sider er anset passende som tilsvarende Tilskud til Plejehjem for kroniske Syge, saaledes at der sker den Lempelse i den ellers almindelige $\frac{3}{4}$ -Beregning, at det kun er ved en Patientbetaling af indtil 1 Kr. 33 Ø. pr. Dag, at der ydes $\frac{3}{4}$ af Betalingen, medens der ved en højere Patientbetaling altid kun ydes 1 Kr., under Hensyn til disse Hjemmsærlige Karakter som Asyl og Alderdomshjem.

I Bilag 3 indeholdes Oplysninger om de i de sidste Aar udbetalte Statstilskud.

Til § 7.

Svarer til Lovens § 8. Som det af Bilagene 3 og 4 vil fremgaa, er det kun en ganske ringe Procentdel af Patienterne, for hvilke der ikke ydes Statsunderstøttelse. Naar der gives de Patienter, for hvilke der ydes Statsunderstøttelse, Fortrinsret, vil derfor Tilgangen til de øvrige Pladser sikkert regulere sig af sig selv, saa at det — saaledes som ogsaa antydet af Ordføreren for Folketingets Finansudvalg Folketingstidende 1909—10, Spalterne 3415 og 3422 — synes mindre nødvendigt at kræve særlige Betingelser for andre Personers Adgang til Anstalterne.

Da Bestemmelsen i sin nuværende Affattelse har vist sig at kunne give Anledning til Misforstaaelse, foreslaas det udtrykkelig udtalt, at vedkommende Patient af Anstaltens Overlæge overhovedet skal skønnes egnet til Optagelse paa Anstalten.

Til § 8.

1ste Punktum i den nuværende § 7 fremtraadte oprindelig som en Gentagelse af § 61 i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9. April 1891, saaledes som denne var affattet ved Lov af 20. Marts 1901. Efter at Fattiglovens § 61 ved § 2 i Lov af 27. Maj 1908 er udvidet til at omfatte Omkostninger ikke alene til Tuberkulose, der ere anbragte paa Statsanstalter eller dertil af Staten godkendte Anstalter, men ogsaa til Tuberkulose, der af en saadan Anstalt ere anbragte hos Private under Anstaltens vedvarende Tilsyn, er Bestemmelsen her i Loven bleven ikke blot overflødig, men tillige vildledende, og foreslaas derfor udeladt, hvorved bemærkes, at Indenrigsministeriet i Cirkulære til samtlige Amtmænd af 1. Juni 1908 har udtalt, at Fattiglovens Regel omfatter Beklædningshjælp saavel ved Indlæggelse paa Anstalt som under Opholdet paa denne samt Udgifter

til Befordring og Rejser i Anledning af Indlæggelse paa saadan Anstalt.

Foreningen „Boserups Minde“ har i det til Regering og Rigsdag under 26. Oktober 1910 indgivne Andragende, som findes optaget i Rigsdagstidende 1910—11, Tillæg B., Spalterne 99—102, anholdt om, at den hidtil i Tuberkuloseloven optagne Regel maatte blive udvidet til at gælde enhver Tuberkuløs, som behandles paa Hospital, uanset om dette er statsanerkendt som Tuberkulosehospital eller ikke. Dette vilde stride mod Tuberkulose Lovgivningens Princip: Specialanstalter. Dersom de til de statsanerkendte Tuberkuloseanstalter knyttede Særrettigheder udvidedes til alle Hospitaler, vilde Opfordringen til at bygge specielle Sygehuse for Tuberkuløse bortfalde. Det maa i denne Forbindelse bemærkes, at de Krav, som særlig efter Lovens § 4 stilles, ikke ere større, end at de med Rimelighed kunne kræves opfyldte af enhver Kommune, som føler Trang til Tuberkuloseenge enten som første Tuberkulosehospitalanlæg eller til Komplettering af tidligere Anlæg. Og der kan ligeledes henvises til den forannævnte Udvidelse af Fattiglovens § 61, hvorefter København og Frederiksberg Kommuner allerede have oprettet private Tuberkulosehjem.

I samme Andragende har Foreningen derhos anholdt om, at Regelen i Lovens § 7, 2det Punktum, — der foreslaas bevaret uforandret som § 8, — udvides til ogsaa at gælde i Tilfælde, hvor Patienten udskrives fra Sygehuset med Paalæg om at fortsætte Kuren i Hjemmet. Som Pladsforholdene for Tiden ere, vil det neppe forekomme, at en Patient behøver at udskrives fra en Tuberkuloseanstalt længere Tid før Helbredelsen, og der er i saa Henseende neppe Udsigt til Forandring i en nærmere Fremtid. Da derhos en Bestemmelse som den ønskede vil kunne tænkes at modarbejde Tuberkulose Lovgivningens Formaal, idet den vilde kunne fremskynde Tidspunktet for en Patients Udskrivning fra Sygehuset, hvor Observation og kurtmæssig Behandling alene kan sikres, til Hjemmet, hvor Faren for Smittens Udbredelse er større, maa Ministeriet forme, at Andragendet af sundhedsmæssige Grunde ikke kan anbefales, og der er derfor ikke fundet Anledning til nærmere at overveje de sikkert meget betydningsfulde Konsekvenser, som en Bestemmelse som den ønskede vilde medføre for Kommunerne.